

БІБЛІОТЕКА
ЛУКЪСК

МАРІА ЗАВАДУВЬКА

**СЦЕНІЧНІ
КАРТИНИ**

для дітей
різного віку

БІБЛІОТЕКА ЛУКЖК

МАРІЯ ЗАВАДІВСЬКА

Сценічні Картини

ДЛЯ ДІТЕЙ РІЗНОГО ВІКУ

ОБКЛАДИНКА: НІНА МУДРИК-МРИЦ

Права передруку застережені

ВІТАЙ МІЖ НАМИ, ХРИСТЕ, ВІТАЙ!

Сценічний монтаж для молоді або старших дітей

Учасники творять півколо, або ж стоять рядками у формі шахівниці. Число учасників довільне. Спереду стоять рецитатори.

ХОР: Вітай між нами, Христе, вітай,
Щастя єдине, в цей час гостини,
В невиннім серці, серці дитини.
Ти наше сонце, життя і рай,
Вітай між нами, Христе, вітай!

1. РЕЦИТАТОР (рецитує на тлі хору, або ж фортепіяну):

Ти наше щастя, надія вся,
Тобі віддаємо наші серця,
Ти наше сонце життя і рай

ХОР: Вітай між нами, Христе, вітай!

2. РЕЦИТАТОР:

Благословенний будь, наш Боже, Ісусе Христе,
Нині і завжди і навіки,
Ти нас своєю смертю спас,
Ти Бог, Учитель і Цар Ти наш.
Сьогодні ми, України діти,
Твоєю ласкою сповиті,
Молимося: Боже, нас захисти —
Від гріха, зла нас бережи!
Ти ж Світло, Правда і Життя
Без Тебе нам нема буття!
Просвічує нам щоденний шлях,
Дай життя ласки у душах,
І дай, щоб ми мали серце чисте,
Тебе благаєм, Спасе Христе!

О, дай щоб нас усе вела
Твоя Десниця Пресвята,
Щоб ми закон Твій зберігали,
В житті його все визнавали.
І ту ще ласку нам подай:
Побачить дай нам Рідний Край,
Дай, щоб Україна вільна стала,
Тебе повіки прославляла.

Всі учасники виконують рухову інтерпретацію пісні
"Боже Великий":

Боже Великий (Руки піднесені молитовно догори)
Творче Всесильний (Руки схрещені на грудях)
На нашу рідну землю споглянь (Руки спущені додолу
закреслюють півколо)
Ми були вірні (Ліва рука на грудях)
Твому завіту (Права рука піднесена догори, долонями
досередини, очі звернені на долоню)
вслухай нині (Руки вперед, долоні догори)
наших благань (Руки схрещені на грудях, голова схи-
лена додолу)
Люд у кайданах (Руки схрещені, п'ястуки затиснені,
схилені додолу)
край у руїні (Руки спущені додолу, ціле тіло легко схи-
лене)
навіть молитись ворог (Постава молитовна)
не дасть (Руки розкинені на бік)
Боже Великий (Руки перенесені передом до молитовної
постави)
дай Україні (Постава молитовна)
силу (Руки піднесені догори, п'ястуки затиснені)
і славу (Руки спущені на груди)
волю (Руки піднесені догори, долоні відкриті)
і власть (Руки спущені на груди)

2.

Боже Великий (Руки вперед, долоні догори)
Боже Єдиний (Руки схрещені на грудях)
нам Україну спаси, хорони (Руки схрещені на грудях,
голова схилена)

всі свої ласки (Руки піднесені догори закреслюють півколо)

і всі щедроти (Руки спущені додолу, долоні відкриті)
на нашу землю, Отче, зверни (Постава молитовна)

Ми молоді ще (Руки перенести півколом на груди, долоньями вгору)

і слабосилі (Руки безвладно опущені додолу і голова теж)

Ти нам (Постава молитовна)

відвагу (Руки викинути раптовим рухом набік)

і силу дай (Руки на грудях, п'ястуки затиснені)

щоб ми зуміли в кожній хвилині (Постава "струнко")

життя віддати (Ліва рука на грудях)

за Рідний Край (Права рука піднесена вгору долонею до середини, зір звернений за рукою)

2. РЕЦИТАТОР:

Слуго Божий Андрею! Ти, що так любив український нарід твій,

ВСІ: Молися за нас, за дітей своїх,

2. РЕЦИТАТОР:

Щоб ми навчились, як у правді жити,

Чистою любов'ю Україну любити,

Та щоб Бог сили провідників наших скріпляв,

Ряди нових, нових все послав.

1. РЕЦИТАТОР:

Не проминуть Його слова! Я бачу їх багато...

Що йдуть в життя в ім'я Христа душі здобувати.

Почувши голос "Ходи за Мною" — за голосом тим ідуть,

Ніщо вже не зупине їх, для них Одна лиш Путь,

Одна Дорога, Світло, Життя — це Христос Цар,

Учитель, Спаситель і Володар,

Для Нього всі вони живуть,

Йому, Христові, життя своє і труд свій віддають.

Бо хочуть всі вони, пізнавши правдиву ціль життя,

Усіх, усіх нас привести, зблизити до Христа.

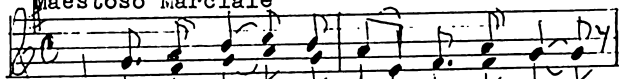
А нагорода за працю й труди для них лише одна,
Щоб не вороги ми були, а лицарі Христа Царя.

- ХОР: Лицарі Христові відважно стіймо,
А зброя наша мольба свята,
Наш святий прапор високо держімо,
Що ми дружина, хай цілий світ зна.
2. Станьмо за Боже право на світі,
Величне це гасло, наш поклик святий!
Сили додасть нам Христос у кивоті,
Господь Милосердний, Єдиний Святий!

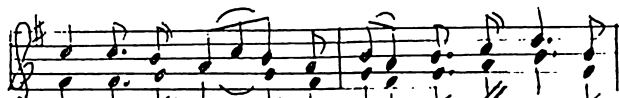
Вітай між нами

Й. Кишакевич

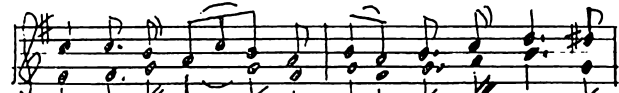
Maestoso Marciale

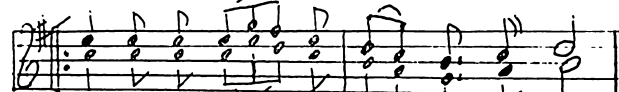
1. Ві - тай між на - ми Хри - сте ві - тай,

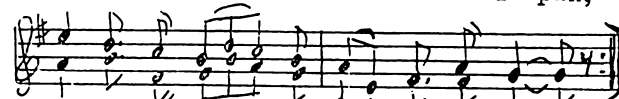
час - тя є - ди - - не в цей час гости - ни

в невиннім сер - ці сер - ці ди - ти - ни,

Ти на - ше сон - це жит - тя і рай,

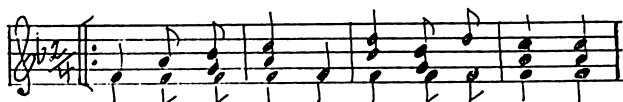

ві - тай між на - ми Хри - сте ві - тай!

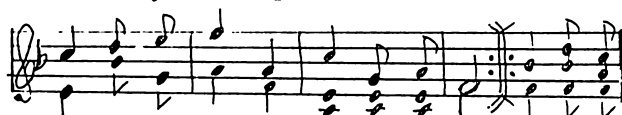
2. Вітай між нами Христе вітай,
Нехай радіє душа Тобою
І наповняєсь чаром красою,
Ти наше сонце, життя і рай,
Вітай між нами, Христе вітай! /2.р./

3. Вітай між нами Христе вітай,
Хай отся хвиля раєм нам стане,
Хай в марну душу радість загляне,
Ти наше сонце, життя і рай,
Вітай між нами, Христе вітай! /2.р./

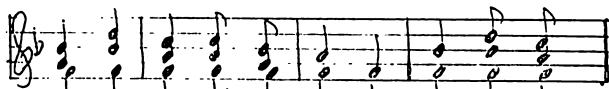
Боже великий, Творче всесильний ...

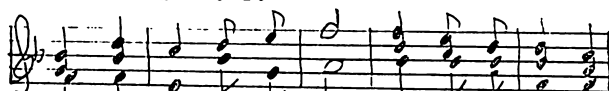
Г. Бо - же ве - ли-кий Творче все-сильний
Ми бу - ли вір-ні Тво-му за - ві - ту

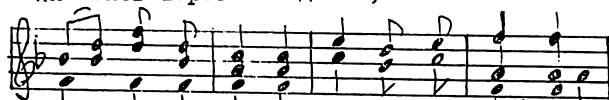
на нашу рід-ну зем-лю поглянь, Люд у каї
вис-лухай ни-ні на-ших благань,

да-нах край у ру - і - ні на-віть мо-

ли - тись ворог не дасть, Бо - же ве-ли-кий

дай У - кра- ї-ні си-лу і сла-ву

во - лю і власть!

2. Боже великий, Боже єдиний
Нам Україну спаси, хорони,
Всі свої ласки і всі щедроти
На нашу землю Отче зверни.
Ми молоді ще і слабосилі,
Ти нам відвагу і силу дай,
Щоб ми зуміли в кожній хвилині
Життя віддати за Рідний Край! /2.р./

ГОСТИНА СВЯТОГО ОТЦЯ МИКОЛАЯ

Сценічна картина для дітей шкільного віку

Перед заслоною на східцях уставляємо гурт дітей. На залі світло гасне, а дітей на східцях освічуємо різнокольоровим світлом. Троє старших дітей уставляємо в різних місцях на залі.

ХОР ДІТЕЙ:

Святий Миколай іде з високого неба,
Несе нам дарунки, що кому й треба. Гарненькі (2)

Маленькі янголи йому допомагають,
Там де чемні діти, там же і ступають, частенько (2)

То ж то втіха, радість велика всім буде,
Як Святий Миколай про нас не забуде, нас усіх (2)

ГАЛЯ (на залі):

Скажіть, школярики малі, чого так тішитесь всі?

НАДЯ (на східцях):

Ми тішимося, бо сьогодні Святий Миколай прийде,
Та й багато, так багато (показує), нам дарунків
принесе.

ІГОР (на залі):

І ми знаємо, що нині Святий Миколай прийде,
Але чи справді Він вам дари гарні принесе?

ОЛЯ (на східцях):

Принесе! Принесе, бо ми чемні були,
Щоденно рано вставали та й до школи йшли.

РОМКО (на залі):

Це ще не заслуга ваша, всі діти встають,
Та й на час, на дев'яту до школи ідуть.

ОРКО (на східцях):

Так, але в нашій школі ми чемні були
Та й усе, що треба, робили завжди.

1. ХЛОПЧИК: Я читати вмів добре.
2. ХЛОПЧИК: Я гарно писав.
3. ХЛОПЧИК: А я таблицю чистенько завжди витирав.
1. ДІВЧИНКА: Я молитву проказала.
2. ДІВЧИНКА: А я гарно малювала.
3. ДІВЧИНКА: Я папірчики збирала.
4. ДІВЧИНКА: Я книжки складала.
5. ДІВЧИНКА: А я завжди робила, що вчителька навчала.
Тата й маму слухала і їм помагала.
6. ДІВЧИНКА: І я також помагала, кухню замітала,
І посуду витирала, блюзки прасувала.
4. ХЛОПЧИК: Як мій тато сніг згортав, я лопату взяв
Та й татусеві своєму помагав, як знав.
(4. Хлопчик і 7. Дівчинка повинні бути найменші
ростом)
7. ДІВЧИНКА: Як мама пироги робила, я місила і ліпила,
А як мама витягала, то я їсти помагала...

ГАЛЯ (на залі):

Гей! Гей! Гей! Але... ви б тільки хвалились,
Краще нам покажіть, чого ви навчились!

8. ДІВЧИНКА (на східцях):

Але як? Хіба так, що гарно всі враз
Пісеньку вам заспіваємо в цей веселий час.

ІГОР (на залі):

Добре, добре, просимо дуже, заспівайте всі,
Щоб ми знали, чого навчились школярі малі.

ДІТИ співають:

Де вчимося Господа любити? В Рідній Школі.
Де вчимося Йому служити? В Рідній Школі.

Рідна Школа, Рідна Школа туди радо йдемо всі (2)

Де вчимоь Йому служити? В Рідній Школі.
Про нашу любу Батьківщину? В Рідній Школі.

Рідна Школа, Рідна Школа туди радо йдемо всі (2)

Де вчимося тата й маму шанувати?
Де вчимося всім, що треба помагати?

Рідна Школа, Рідна Школа туди радо йдемо всі (2)

Де найкращі є забави? В Рідній Школі.

Де найкращі є розваги? В Рідній Школі.

Рідна Школа, Рідна Школа туди радо йдемо всі (2)

ВЕДМІДЬ (перед заслоною на сцені):

Я знаю, чого ви тут чекаєте нині, бо і я чекав також сидючи в'ялий.

Та кажу вам, бо почув я важну вістку в гаю, що не буде нині тут Отця Миколая.

НАДЯ (на східцях):

Гей Бурмило, що ти кажеш, чи це тобі сниться.

Чи ж пісенітниці плести тобі тут годиться?

Віки довгі до дітей, знають всі і ти знай,

У гостину приходить Отець Миколай,

То чому ж би нині Він до нас не мав прийти,

Та й даруночки гарненькі усім принести?

БІЛКА (перед заслоною на сцені):

Не дивуйтеся Бурмилі, він ще спить усередині.

Певно змій біля нього став і так йому нашептав.

Я вже кращу вістку маю про Святого Миколая.

Бо я бачила згори, як янголи святі йшли...

Дзвеніли ніжно дзвіночки, ясно сяяли зірочки,

А янголики тягнули повні, повні сапочки.

На них дарів так багато, для нас дітей на це свято.

Усі йшли через гай, а за ними Миколай.

ЗАЙЧИК (увиходить і стає перед заслоною на сцені):

Та не зараз ще вони, прийдуть всі до нас сюди.

Бо подорозі все вступають, чемних дітей
не минають.

Як сусідні вулиці перейдуть, то й до нас сюди
прийдуть.

ОЛЯ (на східцях):

Якщо так, то ми можемо ще щось заспівати,
Або гарні віршики можемо сказати.

(Тут можна додати якусь відповідну пісню, деклямацію чи ритмічну вправу. При кінці пісні, деклямації, чи вправи чути звуки дзвіночків).

ОРКО (на східцях):

Чуєте! Ось дзвіночки! Це певно Святий Миколай іде
І вже певно незадовго поміж нами Він буде.

НАДЯ (на східцях):

Знаєте що? Станьмо гарно ось тут рядками,
Щоб Святий Миколай міг пройти між нами.
Та й піснею Святого гарно привітаймо,
"О хто, хто Миколая любить" разом заспіваймо.

(Діти уставляються рядами та й співають "Ой хто, хто Миколая любить". Заслона розсувається. Наприкінці пісні помалу, маестатично через залю входить Святий Миколай з янголиками, стає на гарно прибраній сцені і говорить):

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ:

До вас сьогодні я тут приходжу, діточки любі, кохані!
Я той, що чую, я той, що бачу, що робить кожна дитина,
Як вона плаче, то і я плачу, сумна це в мене година,
А як весела та як радіє, то і я з нею радію,
Бо як я, діти, дуже вас люблю, сказати й цього не вмію.
Вже довго, довго по цілім світі дітям дарунки розношу,
Та й завжди, завжди за вас я, діти, Господа Бога прошу:
Щоб ви зростали, лиха не знали, щоб ви у щасті жили,
Щоб цілим серцем своїм невинним Бога Святого любили.
З цілого серця радію нині, що бачу я вас, діти,
Ви такі любі і такі милі, наче весняні квіти.
Про вас я, діти, знаю багато, бо всіх янголів питаю,
І все, що доброго ви зробили, я завжди пам'ятаю.
І знаю, що діти школи (тут сказати назву школи),
добре я це знаю,

Усі зростають, усі зростають у доброму звичаю.
А добрий звичай каже правду і працю любити,
Для Бога і Батьківщини каже трудитися й жити...
Що ви народу славного діти, все добре пам'ятайте.
Тож і трудіться, працюйте, діти, все вперед поступайте,
Пильно учіться кожного дня, оцінки добрі збирайте,
Життя належить першунам та працюючим, знайте.
Та й поведіться гарно дома, в церкві, на вулиці й у школі,
То й слави придбаєте своїм батькам та й своїй
Рідній Школі.

За своїх батьків, священників, учителів, що працюють
для вас, діти, не забудьте.

Слухайте їх завжди та вдячні їм будьте!

Добрим словом усіх завжди, дітоньки, згадайте,

Та й у своїх молитвах про них пам'ятайте.

Пам'ятайте, що вони про вас усіх дбають,

Від злого відводять і добра навчають.

А щоб ви знали, що вас люблю і про вас пам'ятаю,

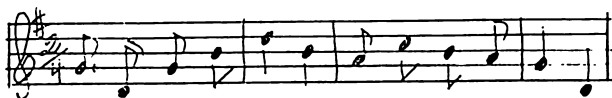
Ось для кожного із вас я дарунок маю.

Ви лиш чемно стійте, добре уважайте,

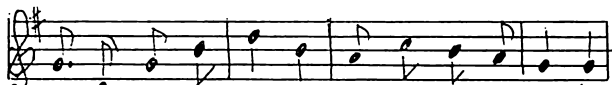
Як я викличу кого, ручки простягайте.

(Святий Миколай роздає дарунки)

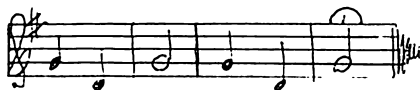
Святий Миколай іде ...

1. Святий Мико-лай йде з високого не-ба,

не-се нам да-рун-ки що ко-му і тре-ба,

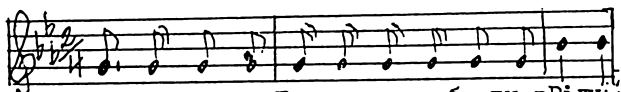

гар-ненькі, гар-нень-кі.

2. Маленькі янголи Йому помагають,
Там де чемні діти, там вони вступають,
Частенько, частенько.

3. Тож то втіха радість велика всім буде,
Як Святий Миколай про нас не забуде
Нас усіх, нас усіх!

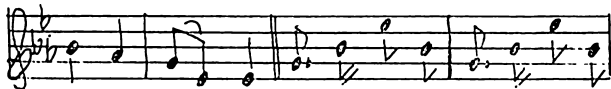
Рідна Школа...

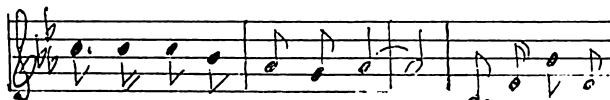
1. Де вчимо -ся Госпо-да лю-би-ти вРідній

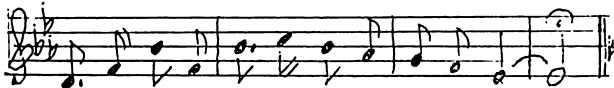
Шко - лі, де вчимо-ся Йо-му слу-жи-ти

в Рідній Шко- лі, Рідна Школа Рідна Школа

ту-ди ра-до йдем у- сі... Рід-на Школа

Рід-на Школа туди ра-до йдем усі... !

2. Де вчимося про Україну в Рідній Школі,
Про нашу любу Батьківщину в Рідній Школ:
Рідна Школа, Рідна Школа, туди радо йдем
усі 2р.

3. Де вчимося тата і маму шанувати,
 Де вчимося всім що треба помагати.
 Рідна Школа, Рідна Школа, туди радо
 Йдем усі, Рідна Школа, Рідна Школа, туди
 Радо йдем усі. 2.р.
4. Де найкращі є забави, в Рідній Школі,
 Де найкращі є розваги, в Рідній Школі,
 Рідна Школа, Рідна Школа, туди радо йдем
 усі /2.р./

О хто, хто Миколає любить ...

Звільна

Г. О хто хто Ми-ко -ла-я лю -бить,
 О хто хто Ми-ко -ла-ю слу-жить,
 то - му Святий Ми-ко-лай, Ми-ко-ла-є!
 на всякий час по-ма-гай,

The musical notation consists of two staves. The first staff is for the vocal line, starting with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 3/4 time signature. It contains the melody for the first two lines of the song. The second staff is for the piano accompaniment, starting with a bass clef and containing the harmonic support for the vocal line. The lyrics are written below the notes, with some words in italics.

2. Миколає, молися за нами,
 Просимо Тебе зі сльезами,
 Тебе будемо вихваляти,
 Імя Твоє величати, Миколає!

У СВЯТУ НІЧ

Дитяча п'еса на дві дії

ДІЄВІ ОСОБИ:

Орися, Леся, Славко, Юрко — діти від 10—13 літ

Галя — дівчинка від 6—8 літ

Люба — дівчинка від 5—7 літ

Вірка — дівчинка від 4—5 літ

Провідник і пастирі — хлопці від 8—13 літ

Воїни — хлопці від 8—12 літ

Царі — хлопці від 10—13 літ

Смерть — хлопець від 10—13 літ

Чорт — хлопець від 10—13 літ

Катруся — дівчинка від 11—13 літ

Гануся і Івась Оляти — діти від 6—9 літ

Сяня — дівчинка від 4—5 літ

Янголи — дівчата від 8—13 літ

Янголики — дівчатка від 3—5 літ

У СВЯТУ НІЧ

ДІЯ 1

Це діється 1949 року

Сцена представляє багату кімнату української родини в Канаді. Недалеко фортепіяну стоять і сидять діти. Одна дівчинка грає, інші колядують. При кінці колядки діти починають розмову.

ОРИСЯ: Як то добре, Лесю, що ви приїхали якраз перед Різдом. Разом нам так весело. Я не пам'ятаю такого радісного Свят-Вечора, як сьогодні.

ЮРКО: Бо там, де я, завжди мусить бути весело!

ГАЛЯ: О часом навіть аж завесело.

ЮРКО: А ти хотіла наїстися голубців, куті і сидіти як сова.

ЛЕСЯ: Юрко вже починає пописуватися.

ОРИСЯ: А що ж Юрко більше вміє!

ГАЛЯ: От ви вже не знати що почали. Краще колядуймо!

ОРИСЯ: Добре, але хай тепер Христя грає.

ЛЕСЯ: О, то ніхто нам так гарно не заграє як наша Христя. Ходи, Христуно, до мене. А що ти хочеш грати?

ХРИСТЯ: Я вмію найкраще "Во Вифлеємі".

ГАЛЯ і ЛЮБА (плещуть у долоні): А то добре! Грай "Во Вифлеємі". Ми дуже любимо цю колядку. (Христя грає "Во Вифлеємі". Діти колядують. При кінці колядки входить Славко).

СЛАВКО: А вгадайте, яка несподіванка нас чекає сьогодні?

ЛЮБА: Ми певно ще дістанемо гарні дарунки.

СЛАВКО: Дарунків і так маємо вже багато.

ГАЛЯ: То може з вуйком десь поїдемо.

ВІРА: Або будемо бавитися так, як зазоцемо.

СЛАВКО: Вірка вгадала, але не зовсім. — Слухайте: тета, вуйко і мама вирішили відвідати дідуня, а на той час ми маємо зостатися тільки з бабуною.

ЮРКО: Чудова несподіванка! Лишиться тільки з бабуною це правдиве щастя! Можна робити все, що зазоцемо і бабуня не буде боронити.

ОРИСЯ: Юро, ти тільки так не розохочуйся. Пам'ятай, що сьогодні Свят-Вечір, що ми вже великі і не годиться докучати бабуні тому, що бабуня така для нас добра.

ЮРКО (бл:знує): А що ж я... Я не буду нічого, нічого, нічогоісенько злого робити.

ОРИСЯ: Не робися такий солодкий. Знаємо тебе!

ГАЛЯ: А мамуся казала, якщо ми не будемо чемні, то не поїдемо завтра на ферму панства Древницьких.

ЮРКО: Переїхатися вуйковим новим автом, то велика радість і тому голошу слухняно Вашій Високій Милості, що я справді буду чемний. (Жартівливо кланяється).

СЛАВКО: Мамуся казала, що ми можемо бавитися, як захочемо. Можемо колядувати, співати, тільки не вільно галасувати, бо бабуня сьогодні недобре себе почуває.

ЛЮБА: А що ми зробимо, як прийдуть колядники?

СЛАВКО: А ось татко лишив гроші.

ОРИСЯ: І ми самі маємо їх прийняти?

СЛАВКО: Авже ж!

ЛЮБА: Не знати, чи прийдуть пластуни зі звіздою. Лесько казав, що їх гурток має ходити колядувати і що вони зробили таку велику звізду. (Показує).

ГАЛЯ: А з нашої Рідної Школи мають ходити з вертепом. Я бачила, як робили корони для царів і крила для янголів, а Катруся має бути янголом.

ЮРКО: Шкода, що мене не вибрали за чортика.

ЛЕСЯ: Справді шкода. То якраз для тебе!

ЮРКО: А що ж ви такі святі? А то що? (Наслідує рухи при малюванні вуст).

ЛЕСЯ: Ти знаєш, про що він говорить?

ОРИСЯ: Ні.

ЛЕСЯ: Джані, та що ходить зі мною до школи, довідалася, що у нас сьогодні Свят-Вечір і подарувала мені, знаєш, що?

ОРИСЯ: Цікаво.

ЛЕСЯ: Крейду до вуст.

ОРИСЯ: То якраз для тебе....

ЮРКО: Не знати, чому не для неї? Її аж очі світяться, як це побачить! Як би не мамуся, то вона вже б давно взяла ножиці і волосся чах-чах-чах, а потім. (Наслідує рухи при малюванню вуст і лица).

СЛАВКО: Ти, Юро, перебираєш мірку. Чому докучаєш сестрі?

ОРИСЯ: Та й ще говорить це, що не є правдиве. Де ж би Леся хотіла обтяти волосся чи малюватися?

ЛЕСЯ: Мамуся завжди каже, що Українка повинна бути природна і я такою хочу бути, а не (наслідує рухи при малюванні лица). Знаєш Юрку!

ЮРКО: Та ви вже на мене так не гримайте! Я вас так дуже не образив.

ОРИСЯ: Якщо б ми були такі пусті, то вже на таке велике свято, як сьогодні, ми не знати б що на себе поначіпляли. А ми, бачиш, як одягнулися?

ГАЛЯ: Бо мамуся каже, що нема нічого кращого понад вишивку. Вишивка гарна і вишивка наша!

ЛЮБА: І мамуся завжди одягають нас на свята у вишиті блюзочки.

ОРИСЯ: Лесю, ходім оглянемо ще краще наші дарунки. Ми ще не встигли їм добре пригланутися.

ЮРКО: О, ви вже не можете дати собі ради з тими дарунками. Що ж то мені за дарунки. Самі бабськ' шванта-лашки. Ова! Як би так дістати живого коня і стрільбу. Ото дарунок!

ОРИСЯ: Тоді ти певно вже цілий не ходив би по світі.

ЮРКО: Не бійся!

ГАЛЯ: Вірцю, а ми тепер можемо варити і давати їсти у тих мищинках.

ВІРКА: Але тільки моїй лялі, а тамтим ні.

ЮРКО: А чому ж то тільки твоїй?

ВІРКА: Бо моя найкрасца. Дивися, які вона має оцка і правдиве волосся і сороцинку і яку суконку.

ЮРКО: А ти взе не мозес собі дати ради з тою лялькою.

ЛЮБА: Вірка казала, що поїде з нею на фарму.

ВІРКА: Я хотіла їхати, але дуже зимно, а ляля не має пласцика.

ЮРКО: І може касляти, а ти підес із нею до лікаря.

ГАЛІЯ: Юрку, і чому ти смієшся з Вірки? Ти забув, як ти плакав за своїм ведмедем?

ЮРКО: Ого-го, коли то було!

ГАЛІЯ: Не так то дуже й давно.

СЛАВКО: Але за це наш Юрко тепер такий поважний, такий серйозний.

ЮРКО (одягає маску і бігає поміж дітьми): А вже ж поважний, а вже ж серйозний!

ЛЕСЯ: Юрку, спам'ятайся!

ОРИСЯ: Юрку, ялинка!

(Чути дзвінки)

СЛАВКО: Юрку, колядники! (Юрко скидає маску).

(Входить провідник Вертепу).

ПРОВІДНИК: Христос Раждається! (Діти: Славіте!) Дозвольте українському вертепові відвідати вашу хату.

СЛАВКО і ОРИСЯ: Просимо дуже.

(Діти сідають збоку сцени. Входять пастирі і стають на першому пляні сцени).

ХОР ПАСТИРІВ:

О, Боже милий, ніч вже настала. За день прожитий дяку прийми.

Твоя опіка нас сохранияла і сон спокійний, нам Ти пішли.

Твоїй ласці ми віддаємо, добуток весь наш і майно все.

З думкою про Тебе тихо поснемо аж ясне сонце нас ізведе.

Янголи Божі, нас схороняйте, при стадах наших ніч
бережіть,
Нас на загладу вовкам не дайте і наш добуток
обережіть.

1. ПАСТИР: Час нам спочити, браття. Хто сьогодні на
варті?

2. ПАСТИР: Сьогодні моя черга.

3. ПАСТИР: Гляди ж, брате, як слід доглядай нашого
майна. Доброї ночі!

(1, 2 і 4 пастирі виходять. Лишається пастир 3)

3. ПАСТИР:

Спійть здорові! — На полонині мені однаково, чи
вдень, чи вночі.

Я тут завжди щасливий, бо:

Від дитинства в полонині при отарі виріс я.

Наді мною небо синє, а вид неба жисьнь моя.

2 Серцем рад би я злетіти у чудовий цей простір,
І там з хмарами пеститись, погуляти серед гір.

(СВІТЛО)

Господи, що це, заграва яка! Горить!

Браття, горить! Вставайте!

Браття, вставайте!

(Пастирі вбігають)

4. ПАСТИР: Що це? Ясність, наче дніє!

1. ПАСТИР: Ціле небо рожевіє.

2. ПАСТИР: Серед темної тихої ночі,
Ясне світло, б'є нам в очі.

ВСІ ПАСТИРІ: Утікаймо!

(Входить янгол)

ЯНГОЛ: Потіштеся, не бійтеся, не смерть несучи я вам,

Але новий завіт життя, кінець тяжким журбам.

1. ПАСТИР: Що це?

2. ПАСТИР: Хто це?

3. ПАСТИР: Що за новина?

ЯНГОЛ (говорить на тлі хору, чи фортепіяну, або співає):
У Вифлеємі новина, Діва Спаса зродила,
Породила в благодати, Непорочна Діва Мати, Марія.
Положила на сні, в Вифлеємській ясині,
Ви пастирі поспішайте, Христа-Спаса прославляйте,
всі нині.

(Янгол виходить)

4. ПАСТИР: Браття любі, Месія народився, спішім Його привітати!

1. ПАСТИР:

Та з порожніми руками не підем у Вифлеєм.
Хоч ми бідні, все ж між нами подаруночки найдем.

2. ПАСТИР: Я телятко.

4. ПАСТИР: Я ягнятко.

1. ПАСТИР: А я пару голуб'ят.

3. ПАСТИР: Душу щирю дам в офіру, з неї буде
Господь рад.

ХОР ПАСТИРІВ:

І весело і свобідно, хоч убого, хоч і бідно,
поспішаймо в Вифлеєм.

Там в вертепі між бидляти, там шукаймо отрочати,
а Месію в Нім знайдем.

(Пастирі виходять. Провідник ставить велике крісло на середині сцени. Входять воїни і стають недалеко крісла. За ними помалу входить Ірод і сідає на "троні").

ВОЇНИ: Сонце, місяць, ясні зорі, поклоніться і в покорі
нині тут до нас ідіть. Пана силу прославляйте і Ірода
величайте! Хай жие нам сотку літ!

(Серединою залі помалу-маєстатично входять три
царі).

ХОР за сценою співає:

За світлом зірки, десь аж зі Сходу.

Йдуть три владики, княжого роду.

Золото щире, кадило, миро, враз з серцем чистим,

Несуть в офіру.

1. ЦАР (до Ірода): У твою країну, царю, ми прийшли,

2. ЦАР: Щоб вітати Месію, дари принесли.

3. ЦАР: Царя над усіх сильного, нині зродженого.

ІРОД: Що, цар народився? Ми не знаємо!

1. ЦАР: Нам зірниця це вістить!

ІРОД:

Тут в Юдеї ми власть маємо, а над нами Рим стоїть,
Та про царя, про нового, не відали ми нічого.

2. ЦАР: То підемо за зорею, що веде нас цілий час,
Привітаємо Месію і тут знов повернем враз.

ХОР (за сценою): Тріє царі, де ідете?

ЦАРІ: Ми ідем у Вифлеєм, із найбільшим спокоєм, та й
повернемся. (Царі виходять)

ІРОД (схвильовано ходить по кімнаті): Що, цар народився?

ХОР (за сценою): Ірод лукавий, дуже розлютився,
Що Цар Предвічний на світ народився.

ІРОД: Ім'я мое могутнє, знає його весь світ,
Чому ж лякатися мені на старості вже літ.
Пів землі моєї, пів невдовзі буде,
Чому ж мені так лячно і страх тисне груди?
Що це? Не знаю і самий, що оце зі мною є,
Невже ж Цар новий вродився? Месія вже жне?
(Входить чорт)

ІРОД (говорить до чорта): О, ти друже, при мені, не
даєш журитись?

ЧОРТ: А ось ще й раду дам, як Месії збутись!

ІРОД: Кажі швидше, бо цікавий я сьогодні дуже!

ЧОРТ:

Повбивай всі немовлята, Іроде, мій друже,
А народ ти тисни дужче, хай дзвенять кайдани,
Шли в тюрми і на заслання, чи де хочеш, пане,
А ще одно пам'ятай, не давай молитись,
З віри нарід бере силу, не схоче коритись,
Твому слову, твоїй волі... Навіть і дітваки,
Як моляться, то мають силу і вже й вони бунтівники.
Голод можеш повторити, чому ж у твоїй країні

З голоду не можуть вмерти діти ще й нині.
Чорна нужда це найкраща є для них наука,
В біді голову гнуть додолу, не треба й бука.

ІРОД:

Ради твої завжди є найкращі, друже,
І виконаю їх зараз. Це не є байдуже!
Гей, Воїни! Повбивайте немовлята і то зараз, чули!
Ні одного немовлятка, хай завтра не буде,
А буптівників тиспїть дужче, хай дзвенять кайдани,
В'язниць у мене є досить, для всіх місця стане.
(Воїни виходять і за кулісами кричить: Повбивати немовлята! Повбивати немовлята!)

ВОІН (входить на сцену):

Наказ твій виконують, ясний царю, пане,
Ні одного немовлятка в нас завтра не стане.

ГОЛОС (за сценою):

Дитя моє, сишу мій, будь проклятий світе,
Як на тобі жить не можуть неповинні діти,
І кати ви всі прокляті будьте вже від нині,
Якщо жити не даєє навіть і дитині...
Пропадайте!

(Входить смерть)

СМЕРТЬ: Я послужна, не треба й чекати,
Якщо треба, зараз можу ту голову стягти.

ІРОД: Що? Коли? Кому? Мені? Я маю умерти,
А що з світом моїм буде, скажи, пані смерте?
Світ без мене? Якже ж буде, скажи, тебе прошу
І помилуй мене, пані, сховаї своєю косу.

СМЕРТЬ:

Для всіх один Божий закон, страшне право смерти:
Цісар, бідак, лихий, добрий, кожний мусить умерти!
Часто я беру дитину матері з-під грудей,
Як захочу, дівча у вінку теж моєю буде.
А чому ж то я тебе мала б пощадити?
Іроде, проклягий кате, ти ще хочеш жити?
Ти ще мало накоїв, пролляв людської крові?
Мало людей мордував, накладав окови?

І ще далі хочеш жити, боїшся умерти,
Кажеш, що зі світом буде, по твоїй же смерті?
Ось бачиш!
(Смерть "убиває" Ірода. Ірод паде. Чорт підбігає до Ірода):
Я чекаю дуже!
На твою чекаю смерть, Іроде, мій друже.
Хто за життя мене слухав, моїм вже він буде,
Як востаннє смертний зойк вийде з його груди.
Ходи, Іроде, зі мною, дуже не лякайся,
В пекло ти повернув світ, тож до нас збирайся,
Бо і пекло вже для тебе нічого нового,
В пеклі цілий ти згориш, що ж у тім дивного?
(Чорт забирає Ірода і виходить)

ПРОВІДНИК:

Хто за життя пекло творить, пекло буде мати,
В пеклі вічність цілу довгу буде загинати.
(Звертається до Славка й Ориси)
З нашим вертепом у світ поспішаєм,
І вам на прощання щастя ми бажаєм,
Весело бавтесь, щасливо празнуйте,
А на Рідну Школу, просим, пожертвуйте.

СЛАВКО (бере листу і платить): Ви вже багато вулиць обійшли?

ПРОВІДНИК: Ні, ми доперва почали.

СЛАВКО: О, то вам буде тяжко обійти всіх, місто велике.

ПРОВІДНИК: На це маємо раду. У церковних залах часто сходяться люди. Ми підемо туди, заколядуємо, привітаємо всіх з Різдом Святим та й зберемо жертви на Рідну Школу.

ЛЕСЯ: То добре буде!

ПРОВІДНИК: І я так думаю. Прощавайте!

СЛАВКО: Ідть здорові!

ОРИСЯ: Добре, що ми мешкаємо недалеко церкви, а то вони були б не прийшли.

ГАЛЯ: Я так люблю вертеп.

ОРИСЯ: А що тобі найбільше сподобалося?

ЛЕСЯ: Янгол.

ЛЮБА: А мені три царі.

ЮРКО: То коби вони мене були взяли, я б доперва показував штуки!

ЛЕСЯ: То ми віримо!

ЮРКО: Чекайте, ви повірите, як побачите! (Вибігає).

ОРИСЯ: О, він уже щось цікаве видумає. А ми тимчасом перекусімо щось.

СЛАВКО: Я дякую за все!

ЛЕСЯ: Навіть шоколядки не хочеш?

СЛАВКО: Хіба маленьку.

ОРИСЯ (до дітей): А ви що з'їли б? Може торта, морозива, помаранчі?

ГАЛЯ: Я не люблю такого торта і за помаранчі дякую.

ОРИСЯ: То може з'їси морозива або банана?

ГАЛЯ і ЛЮБА: Ні, дякую!

ЛЕСЯ: Вони вже самі не знають, чого хочуть!

ЛЕСЯ (починає грати. Діти співають):

Сипле, сипле, сипле сніг (2)
Мов метелики срібністі,
Сніжинки біленькі чисті,
Тихо стеляться до ніг...
Сипле, сипле, сипле сніг.

ОРИСЯ: Цікаво, що то Юрко вигидає?

ГАЛЯ: Він певно перебереться за чортика і буде пустувати.

ВІРКА: Або за Діда Мороза.

ОРИСЯ: Але щось довго його нема, Юрку! Юрку!

ГАЛЯ: Юрку, швидше, ми чекаємо!

СЛАВКО: Піду я по нього.

ЛЮБА: Я така цікава, як Юрко виглядає.

ОРИСЯ: Але його чомусь довго нема!

ЛЕСЯ: Він уже певно щось цікаве видумає!

(Входить Славко і веде заплаканого Юрка)

ЛЕСЯ: Юрку, що сталося, що з тобою, чому ти плачеш?

ГАЛЯ: Чому ти плачеш, Юрку?

ОРИСЯ: Перший раз бачу, що Юрко плаче! Що це значить?

ЛЮБА: Що тобі, Юрчику, скажи?

ВІРКА: Може він собі пальчика влізав?

СЛАВКО: Не питайте його, він дуже схвильований! Я самні розкажу.

ОРИСЯ: Що ж сталося?

СЛАВКО: Знаєте, що Юрко побіг до бабусиної кімнати, хотів за щось пересбратися. Приходить, а бабуся плаче. Чому бабуся плаче, питає Юрко і зразу все зрозумів. На столі лежали знімки Катрусі, Ганусі, Івася, Олі й Сяні...

ОРИСЯ: Діти вуйка Богдана. Боже! Що з ними? Уже так довго не маємо про них вістки!

ОРИСЯ: Не знати, чи то правда, що їх вивезли?

СЛАВКО: Хто його знає? Хто може знати, що там діється?

ОРИСЯ: Господи Боже! Сьогодні Свят-Вечір. У нас є чудова ялинка, цукорки, шоколядки, торти, банани, помаранчі та й інше добро. Ми самі не знаємо, що їсти, а вони?

ГАЛЯ: Може навіть хліба не мають!

ЛЕСЯ: Боже милій! Ми собі колядуємо, співаємо, бавимося, а там наші рідні терплять.

ГАЛЯ: І ми нічого не можемо їм допомогти!

СЛАВКО: Можемо! Незабаром наші повернуться і ми підемо до церкви. Ходімо, жертвуймо Службу Божу за Катрусю, Ганусю, Івасю, Олю і Сяню та за всіх

українських дітей. Жертвуймо Службу Божу за наш український нарід. Молімося сьогодні і завжди за Україну.

ДІЯ 2

(Сцена представляє дуже бідну кімнагу українських виселенців на Сибірі).

ОЛЯ: Цить, Сяню, не плач! Дивися, яку я тобі гарну ляльку зробила.

СЯНЯ (крізь сльози): Не хочу ляльки, хочу хліба!

ОЛЯ: Зачекай, зараз Гануся принесе хліб.

СЯНЯ: Ти все казес, сцо Гануся плинесе і плинесе, а Ганусі нема і нема!

ОЛЯ: Зачекай, вона зараз прийде! Ходи, подивимося, може вона вже йде.

(Діти підходять до вікна)

СЯНЯ: А бацис, сцо Гануся не йде, но сніг паде!

ОЛЯ: Якій гарний сніг.... Дивися Сяню! А мама казала, що нині Свят-Вечір. Колядуймо!

(Оля зачинає колядувати, Сяня їй перебиває).

СЯНЯ: Не хочу колядувати, хочу їсти.

(Входить Гануся)

ОЛЯ: А ось і Гануся! Дай хліба, Ганусю!

ГАНУСЯ: Нема хліба, Олю, нема хліба, Сяню. Я стояла, стояла, так змерзла... (Тупає ногами). Боже, як я змерзла! Не чую пальців. Уже давно хотіла йти додому, але думаю, ще трохи постою, може дадуть хліба, а тут вийшов Нікітин і каже "хлеба нет больше". Люди пішли додому і я пішла.

ОЛЯ (плаче): Ганусю, я хочу їсти.

СЯНЯ: Хочу хліба...

ІВАСЬ (входить): Ти принесла хліб, Ганусю?

ГАНУСЯ: Ні, Івасю, не принесла.

ІВАСЬ: Ганусю, я так хочу їсти!

ГАНУСЯ: І я хочу, Івасю. Ти знаєш, що я нині їла!

ОЛЯ: А що ти приніс, Івасю?

ІВАСЬ (випитав гілляки сосни): Дивися!

ОЛЯ: Ялинка! А де ти взяв, Івасю, ялинку?

ІВАСЬ: То не ялинка, Олю. Я хотів принести ялинку і пішов туди, де була "йолка", взяв ножа, думаю, зріжу вершок і будемо мати ялинку, аж тут де не взявся Валька. Цілий час крутився біля мене і я не міг зрізати. Встиг тільки взяти гілляки.

(Входить Катруся з глечиком в руках)

КАТРУСЯ: Ти принесла хліб, Ганусю?

ГАНУСЯ: Ні, Катрусю! Знаєш, коли я пішла. Стояла, стояла, чекала, чекала... Змерзла, Боже, як замерзла! Пальців ще і досі не чую... Уже давно хотіла йти додому, але думаю ще трохи постою, може таки дадуть хліба, аж тут випішов Нікітин і каже "хлеба нет, хлеба нет больше". Люди пішли додому і я пішла...

КАТРУСЯ (перелякано): То ти не принесла хліба?

ГАНУСЯ: Та бачиш, що ні!

ОЛЯ: Катрусю, я хочу їсти!

СЯНЯ: Катрусю, дай мені хліба!

КАТРУСЯ (до себе): Боже Милій, що я з нами зроблю? Чим я їх нагодую? (До дітей): Зачекайте трошки, зараз дам вам їсти.

ОЛЯ: Дай! Дай! Катрусю!

СЯНЯ: І мені! І мені!

КАТРУСЯ: Цитьте! Цитьте! Зараз дам вам усім. — Дай, Ганусю, мищинки, ложки. Ось зупа! Сьогодні Ніна добре намірила ще й причинила! Сідайте! Повечереємо.

(Гануся приносить мищинки і ложки. Катруся наливає зупу і подає дітям. Усі моляться, сідають та починають їсти).

ІВАСЬ: Але та зупа дуже ріденька!

КАТРУСЯ: Заждіть! Я сховала ще кілька картопель. Разом з'їмо, то й наїмося.

ІВАСЬ: Овва! Кілько там тих картопель! Я б усі сам поїв!

КАТРУСЯ: Так не можна, Івасю! Дивися на нашу маму. Вони так тяжко працюють і все, що мають, нам віддають, а самі вже ледве по світі ходять.

ГАНУСЯ: То я лишу картоплю мамі!

ОЛЯ: І я.

СЯНЯ: Хоцу мамі!

КАТРУСЯ: Цить, Сяню! Мама на роботі. Мають нічну зміну. Рано прийдуть.

СЯНЯ: І принесуть хліба?

КАТРУСЯ (тулить її): Принесуть, усього принесуть дитині.

СЯНЯ: А ти мене не дулис?

КАТРУСЯ: Ні, Сяню, не дурю!

СЯНЯ: А от ти вчора казала, що мама принесуть хліба, а мама нічого не плішесли.

КАТРУСЯ: Але завтра принесуть.

СЯНЯ: І мені дадуть такий великий кусень. (Показує).

КАТРУСЯ: Дадуть, Сяню, дадуть!

ІВАСЬ: Але мороз пині, я ледве прийшов.

ГАНУСЯ: А я мабуть ніс відморозила, так мене пече.

ОЛЯ: І в нас зимно. Ми повбирались із Сянею в кожушки та й ще зимно!

ІВАСЬ: Запалім у печі!

КАТРУСЯ: Івасю, ти знаєш, що дров мало. Ліпше лишімо на завтра. Тепер уже й так вечір. Готуймося спати.

ОЛЯ: Я ще не хочу спати, хочу, щоб ти розказувала.

КАТРУСЯ: Олюсю, ми ще не будемо спати, лише собі постелимо, понакриваємося, бо в хаті дуже зимно.

ОЛЯ: І ти будеш нам розказувати.

КАТРУСЯ: Буду, Олюсю, буду. Давайте сінники! Стелімся! (Діти стеляться, скидають черевники, сідають і прикриваються лахміттям).

ГАНУСЯ: А мама казали, що нині Свят-Вечір.

КАТРУСЯ (схиляє голову і нишком утирає сльози).

ІВАСЬ (дивиться у вікно): О, перша зірка вже є!

ГАНУСЯ (задумано):

Різдвяна зірка на небо зійде,
Малий Ісусик до дітей прийде,
Малий Ісусик, Божа Дитина,
Буде Свят-Вечір, буде ялинка,
Буде колядка в кожній хатині,
Настане втіха на Україні!

ОЛЯ: А до нас Ісусик не прийде, бо ми не маємо ялинки, ані багатой вечері. (Схиляє голову і втирає сльози)

КАТРУСЯ: Не плач, Олю, не плач! До нас Ісусик прийде! То нічого, що ми не маємо ялинки, то нічого, що ми не маємо багатой вечері, ані куті, ані меду, ані калачів... Боже мій! Навіть хліба не маємо... Та Ісусик не мине нашої хати. Ісусик ще більше любить бідних дітей. Він нас не опустить. На кожний Свят-Вечір Ісусик несе потіху дітям на цілому світі, не опустить він і нас та всіх бідних дітей, що сьогодні не мають жодної потіхи.

СЯНЯ: Я хоцу Ісусика, а коли Він прийде?

КАТРУСЯ: Цить, Сяню! Слухайте! Сьогодні Великий і Святий Вечір, сьогодні Велика і Свята Ніч. Дивіться, як чудово мерехтять зірки. В таку Святу Ніч вони ясніше сяють. Дерева і куці покриті снігом, клонять свої галузки додола. Вітер лише тихесенько шелестять галузками дерев, він не сміє зневажати святої тиші, бо в Святу Ніч —

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ НАРОДИВСЯ!

Вифлеємська долина сповита ніччю. Всі сплять. Сплять і пастирі, тільки один із них на варті. Ходить собі і співає, аж дивиться, а тут таке велике сяйво. Пастир думав, що то горить, будить сплячих братів. Пастирі перелякалися, аж чують спів чудовий! Дивляться, а біля них янгол у біло-сніжних ризах із зіркою на голові. "Не бійтеся, бідні пастирі! Оце велику радість вам голошу: Сьогодні у Вифлеємі народився Месія, Спаситель світу. Ідіть його привітати". — Пастирі з великою радістю спішають до Вифлеєму, а там у шопі на сніні лежить маленьке Дитятко Ісусик.

ІВАСЬ: А чого Ісусик був у шопі, а не в хаті?

КАТРУСЯ: Бо був такий бідний.

ОЛЯ: А чого Ісусик був такий бідний?

КАТРУСЯ: Бо Ісусик любить бідних і самий хотів бути бідним.

ІВАСЬ: Так як і ми.

ОЛЯ: А Ісусикові було зимно?

КАТРУСЯ: Авже ж!

СЯНЯ: То я дам Ісусикові свій козусок.

КАТРУСЯ: У великому вбожестві приїшов Ісусик на світ, а тут уже Ірод хоче Його вбити.

ІВАСЬ: Так як убили нашого тата.

КАТРУСЯ: І мусіли Ісусик, Пречиста Діва і святий Йосиф покидати рідний край.

ІВАСЬ: Так як і ми!

КАТРУСЯ: Ось бачите! Не тільки ми терпимо голод і холод, Ісусик теж терпів.

ОЛЯ: Катрусю: А чи в нас колись було багато хліба, як був Святий Вечір?

КАТРУСЯ: Чи хліб був? Як ми були на Україні, дома, то на Святий Вечір, я пам'ятаю, було стільки всього,

що годі сказати. Були калачі, борщ, вареники, голубці, риба...

СЯНЯ: А що це таке калачі?

КАТРУСЯ: Це такий дуже добрий білий і солодкий хліб.

СЯНЯ: Білий і солодкий хліб?

КАТРУСЯ: І були горіхи, яблука, цукорки, тістечка...

СЯНЯ: А що це таке тістечка?

КАТРУСЯ: Ну, то знаєш, таке щось добре, як тобі раз Ніна дала.

СЯНЯ: Ага!

КАТРУСЯ: І було в нас так гарно, так весело! Була така гарна ялинка, а на ній багато шоколядок, а ми всі гарно колядували. Ось так:

(Катруся колядує). При звуках колядки діти склонюють голівки і засипляють. Катруся помалу схиляє голову. Чути дуже тихий спів "Свята Ніч").

КАТРУСЯ (напівсонно): Що це? Чи мені здається? Так начебто хтось співав...

(Катруся поволі засипляє. На задньому пляні заслона поволі розсувається. Там на підвищеннях стоять янголи).

1. ЯНГОЛ: Ні, це тобі не здається. Це ми співаємо. Ми є з вами, дорогі наші діточки.
2. ЯНГОЛ: Сьогодні в ту чудову святу ніч, ви нічого не маєте. Не маєте ялинки, ані жодних дарунків.
3. ЯНГОЛ: Не маєте Свят-Вечора, як інші діти на світі.
4. ЯНГОЛ: Замість вашого веселого сміху, ви тяжкі сльози сьогодні проливаєте.
5. ЯНГОЛ: Але сльози й страждання ваші та сльози і терпіння всіх українських дітей не підуть на марно!
1. ЯНГОЛ: Господь Довготерпеливий, але Справедливий!
2. ЯНГОЛ: Янголики, помічники наші! Гляньте на тих дітей! Позбирайте їх неповинні сльози.

3. ЯНГОЛ: А ми ці сльози, сльози українських дітей занесемо перед престіл Всевишнього.

1. ЯНГОЛ:

Тиха ніч, Свята ніч, гіркі сльози з ваших віч,
Занесемо, де правда свята, де немає брехні ані зла,
До Дитятка Христа, до Дитятка Христа.

2. ЯНГОЛ:

Тиха ніч, Свята ніч, ясність б'є із зірниць,
Світло темінь зможе все, сонце волі вам зійде.
Ви надійтесь на те, ви надійтесь на те!

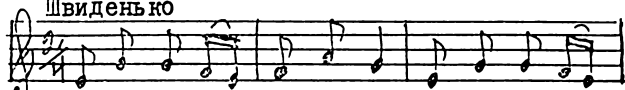
ХОР співає: Вітай Ісусе...

(Під час співу янголів убігають маленькі янголики та й під такт пісні наслідують рухи збирання. При кінці пісні всі янголики уставляються гарно недалеко сплячих дітей та й тримають ручки, відчинені догори, так наче б щось тримали. Посередині дітей, нагорі з'являється-стає Ісусик і ручкою благословить. Сцену заливає кольорове світло. Заслона замикається).

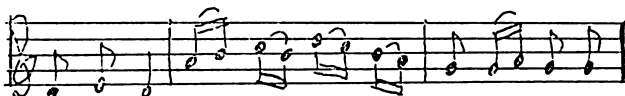
Сипле сніг....

Ф. Колесса

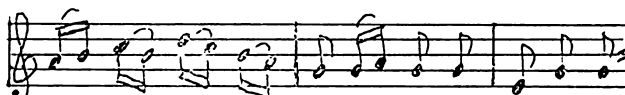
Швиденько

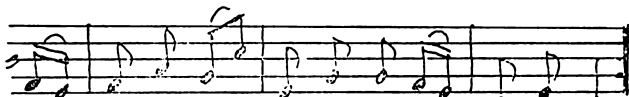
1. Сипле сипле сип-ле сніг, сипле сипле

сип-ле сніг, мов ме - те - ли - ки сріблисті,

сні-жин - ки бі - ленькі чисті тихо сте-

лять-ся до ніг, сипле сипле сип-ле сніг.

2. Сипле сипле сипле сніг, 2. р.

Вже присипав доли, гори, вже весь світ
Мов біле море, біле море без доріг,
Сипле сипле сипле сніг.-

Вітай Ісусе Народня.

Moderato

І. Ві-тай І-сусе з Марі-ї Ді- ви зродже-
ний

ві-тай нам Боже у людськiм ті-лі

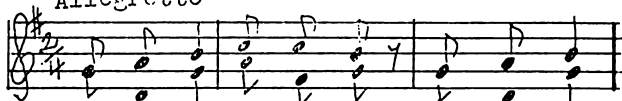
з'яв - ле - ний!

2. Ти добротою над всіми кращий синєми,
А милосердя границь не має над нами.
2.р.

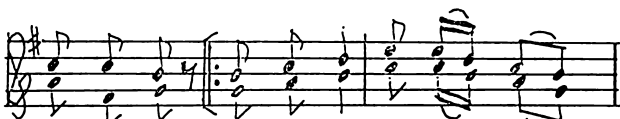
3. Не опусти нас тай із Твоєї опіки,
Царюй над нами з Отцем і Духом на віки!
2.р.

Весело співайте ... Народня.

Allegretto

1. Ве-се -ло спі-вай-те І - су - са

ві-тай-те! Христос Бог істин -ний

з Ма-рі-ї рож -ден - ний.

2. А Діва Марія, Пречиста Лелія,
Сина нам зродила, у яслах зложила. 2. р.
3. Радуйся Маріє! Зі сходу царіє,
З зорею приходять і дари приносять.
2. р.

ДАРУНКИ З УКРАЇНИ

Сценічна картина для дітей шкільного віку

(Заслону відкриваємо тільки на пів метра. За заслоною по лівій стороні уставляємо дітей рядком. Кожна дитина по черзі виходить, стає посередині сцени, там, де заслونا відкрита, скаже, що треба, а тоді йде на праву сторону за заслону).

1. ДОБРОДУШОК:

По Україні всій ходили добродушки малі ми
Та й даруночків придбали й вам сьогодні принесли.

2. ДОБРОДУШОК:

Принесли ми подарунки з ваших рідних всіх сторін,
Щоб Україну ви згадали, де був рід ваш і ваш дім.

3. ДОБРОДУШОК:

Ми хотіли усіх вас зі святами привітати
Та й те все, що ми придбали, вам тоді подарувати.

4. ДОБРОДУШОК:

Та не легко, це не легко з України прийти тут,
Бо далека, це далека, небезпечна дуже путь.

5. ДОБРОДУШОК:

Та на те ми й добродушки, перепон для нас нема,
Ось і ми до вас прийшли, хоч дорога ця страшна.

6. ДОБРОДУШОК:

Та ми її перебули, — їхали, пливли, ішли —
Ще й людей довго питали, заки вас ось тут знайшли.

7. ДОБРОДУШОК:

А тепер, старим звичаєм, гарно-щиро вас вітаєм,
Побажання теж найкращі, вам ми всі ось тут складаєм.

8. ДОБРОДУШОК:

Жийте в щасті, в гаразді, гарно всі проводьте час,
Та в добрі не забувайте, що Україна жде на вас!

9. ДОБРОДУШОК:

Щоб її ви не забули, з України ми прийшли,
Та й дарунки незвичайні вам сьогодні принесли.

ГЕТЬМАН ДОБРОДУШКІВ:

Які це дарунки є, вам цього не скажем ми.
Хай самі вони скажуть, ось вони, ось вони!

ЗІРКА:

Я є зіронька мала, ясна, ясна, золота,
Колись я в церкві Св. Софії була,
Там над іконою Різдва Святого я світила
Та й з добрими людьми Господа славила.
Аж прийшли злі люди, церкву руйнувати, ікони
топтали,
А мене здавили...
Вже не було сили більше жити, ні світити,
І я погібала...
Аж добродушки мене схоронили, не занастили,
І тут до вас привели, щоб ви жити помогли!
Візьміть мене схороніть,
А як прийде час — в Україну завезіть.
Я хочу знов у Києві світити
І з українськими людьми Господа славити!!

МОЛИТОВНИК:

Я є Молитовник для дітей,
Колись не знав я, що це — біль,
Та вирвали мене з дитячих рук,
Ох, і зазнав я мук.
Пропав би, згинув би, в огні згорів,
Аж добродушок прилетів —
Мене він вирвав із вогню,
Ридаючи сховав,
І аж до нині він чекав.
А нині він казав мені тут стати,
І ось він що велів сказати:
За морем тут мене ви збережіть,

Як прийде час, то в Україну завезіть,
Я хочу, щоб мене знов діти любили, - -
Зі мною Єдиного Господа славили.

ЗАБУТА КНИЖКА:

А я Забута Книжка...
Колись навчала я дітей,
Як Україну слід любити,
Як для неї працювати,
Як для неї жити.
Тепер ТАМ мене не знають,
Іншу книжку вивчають,
Тож ви мене отут прийміть,
Частіш до рук своїх беріть, —
Я навчатиму вас, як жити,
Україну все любити,
Рідну мову шанувати
Та звичаї зберігати.

КОЗАЦЬКА ШАБЛЯ:

Я — Козацька гостра Шабля —
Колись допомагала я славним козакам,
України - батьківщини не віддати ворогам.
А тепер до вас спішу,
Не спічну я, не спічну, —
Буду я все вам казати:
За Україну воювати!

ЧЕРВОНА КАЛИНА:

Ось Червона я Калина, —
Похилилась я, бо пині
Плаче Україна...
А ви мене підійміть,
Та Україну свою рідну,
Гей, гей-гей, розвеселіть!

ЯЛИНКА:

Я — Ялинка із Карпатських гір,
Добрий, добрий маю зір,
Бо на вершку гори росла,
Та й усе, усе я бачила.

Не вмерла Україна, живе і не вмере,
Бо сила велика ще в народі є,
Вчать батьки дітей своїх,
Як по правді жити, —
Бога і Батьківщину
Навчають любити.

ГРУДКА УКРАЇНСЬКОЇ ЗЕМЛІ:

Я Грудка Української Землі
І ось, що прошу вас:
І ви навчайте своїх дітей,
Любити теж мене,
Тоді Україна серед вас не вмере.
Не вмере, а жити буде,
Про вас, своїх дітей, ніколи не забуде.
І в слухний час
Свої відчинить двері
І прийме вас —
У слухний час!

ГЕТЬМАН ДОБРОДУШКІВ:

Ось такі то подарунки,
Ми для вас придбали,
А тепер прохаєм вас,
Щоб про них ви дбали.
Тож візьміть їх поміж себе,
Та й добре схороніть,
Щоб часом десь не пропали,
Пильно бережіть!

1. ДОБРОДУШОК:

А тепер ми, добродушки,
Ось прощаємо всіх вас,
В Україну знов ідемо,
Там чекають діти нас.

2. ДОБРОДУШОК:

А ви тут здорові бувайте,
Та вірте, що віднині
Недовго бути у неволі
Нашій Україні.

3. ДОБРОДУШОК:

Ви працюйте для неї,
Та жийте всі в згоді,
А тоді вже і чекайте
Дня ясного — волі!

4. ДОБРОДУШОК:

Воля прийде, зацвіте,
Встане Україна,
Та й злучиться разом
Українська вся родина!

5. ДОБРОДУШОК:

Дзвони Юра і Софії
Радісно заграють,
Люди вольними устами
Бога звеличують!

ПОБАЖАННЯ З НАГОДИ ІМ'ЯНИН ЧИ ЮВІЛЕЮ для дітей молодшого віку

На сцені уставляємо гурт святочно прибраних дітей. Найкраще буде, якщо діти матимуть народні вбрання. Дитина, що стоїть посередині (1. Дитина), має китицю польних квітів.

ДІТИ СПІВАЮТЬ:

В цей для нас веселий і радісний час,
Всесвітліший Отче, вітаємо Вас.
Та й бажаємо, діти малі,
Щоб Вам у щасті минали все дні,
Щоб Ви прожили много, много літ,
В гаразді, здоров'ю без горя і бід.
В цей для нас веселий і радісний час,
Всесвітліший Отче, вітаємо Вас.

1. ДИТИНА:

Нині Вас усі вітають, нині Вам усі бажають,
То й ми із Садка діти, несемо Вам ось ті квіти,
Й хочемо Вас привітати, Вам щиренько побажати.

2. ДИТИНА:

Та бажати голірuch ніяк не годиться,
Бо дарунок кожному завжди пригодиться.
То й Вас обдарувати у нас є охота,
Тільки, що ми не маємо грошей ані злота...

3. ДИТИНА:

Не маємо ми грошей, ані самоцвітів,
Не могли ми й придбати для Вас пишних квітів.

4. ДИТИНА:

Та у нас дарунки є дорожчі, як самоцвіти,
Та й кращі, як троянди, чи як інші пишні квіти.

5. ДИТИНА:

Я є перша (-ий), що приношу для Вас подарунок,
Від усіх дітей Садка, щирий поцілунок.

6. ДИТИНА:

Цей цілунок хай Вам скаже, як каже серденько,
Що ми всі Вас, Отче Прелате, любимо щиренько.

7. ДИТИНА:

Я приходжу тут до Вас і ось, що голошу, —
Що за Ваші труди й працю подяку приношу.

8. ДИТИНА:

А я найбільший дарунок, для Вас, Отче, маю
Бо від усіх дітей Садка ось що заявляю, —
Що ми хочемо бути добрі, Господа любити,
Нашій любій Батьківщині хочемо служити.

9. ДИТИНА:

А тепер ще раз всі жиро Вас вітаєм,
І прожити много літ щиренько бажаєм!

ДІТИ СПІВАЮТЬ:

"Многії літа!"

Заввага: Ці побажання можна після вподоби змінити. Якщо це є для світської людини, тоді можна сказати "наш Дорогий Пане, чи Пані". Якщо це є для школярів, а не дошкільнят, тоді слово САДОК замінити на слово ШКОЛА.

З М І С Т :

Вітай між нами, Христе, вітай!	3
Гостина св. Отця Миколая	8
У Святу Ніч	16
Дарунки з України	38
Побажання з нагоди ім'янин чи ювілею	43

